

1. Čas šípků prázdných haluzí a suchých trav
a nebe modré s větrem studeným jak led
a v lukách bloudí zbylí ptáci, křik je zved'
to dravci sčítaj' v polích stíny po stromech
2. My dávno zvedli sme se s ránem, vždycky je kam jít
jak v mlze krásně voní opuštěná trať
v tunelech skály pláčou možná možná samotou
na stezkách v listí kloužeš, mlčíš si, jen ať
3. A mezi stromy holé stráně, tak čisté bez listí
meandry potůčků a prostá mravnost řek
a vlaky v zablouděných krajinách a zvěř znejistí
jen tak se ohlédne, to člověk, ten se lek'
4. = 1.